

VÚDCOVSTVÍ

MODLITEBNÍ TÝDEN MLÁDEŽE 2010

SOBOTA

POVOLÁNÍ

Jak bys odpověděl, kdyby ti na tvůj mobil zavolal někdo z představenstva známé, úspěšné společnosti a řekl ti: „Dobrý den, slyšel jsem o vás jen to nejlepší. Rád bych, abyste vedl mou nadnárodní společnost na pozici zástupce ředitele.“ Jak bys reagoval? Co bys řekl? Možná bys odpověděl: „Ano, děkuji, to je přesně to, co jsem chtěl vždycy dělat.“ Anebo bys odpověděl: „No..., dobře, děkuji za nabídku, ale nejsem si tím zcela jistý... Myslím, že nebudu ten pravý pro tuto pozici..., ale přesto vám děkuji za zajímavou nabídku. Vážím si jí.“ Do jisté míry bude tvá odpověď záviset na tvé povaze. Někteří lidé jsou společenské typy. Jsou rádi ve středu dění, a když se ocitnou na pódiu s mikrofonom v ruce, cítí se jako ryba ve vodě. Jiní jsou spíše tišší, až stydliví a dávají přednost tomu, když mohou zůstat v pozadí.

Jak bys reagoval, kdyby tím volajícím byl Ježíš?

Ježíš se u Galilejského jezera setkává s Petrem, Ondřejem, Jakubem a Janem. V Janově evangeliu čteme, že se s ním tito bratři setkali už dříve, ale tehdy ještě nebyli pozváni k tomu, aby se stali jeho následovníky. Tentokrát je Ježíš zastihne při práci a dává jim zvláštní nabídku. „Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Ihned opustili síť a šli za ním“ (Mk 1,16–18). Ježíš neříká pouze „Následuj mne“, ale přidává větu, o které si mys-

líme, že se jedná o slovní hříčku: „Učiním z vás rybáře lidí.“ Co tím Ježíš myslel? Pojďme se společně nad touto větou zamyslet.

Jak chytáte lidi? Na návnadu, na prut, do sítě...?

Nejprve bychom měli prozkoumat, co má Ježíš na mysli, když mluví o následování. Ježíš jim doslovně říká: „Pojďte za mnou.“ Vzpomínám si, jak jsme byli na túře v zasněžených Alpách. Bylo mi tehdy deset let. Měli jsme speciální zimní oblečení a zateplené boty. S bratrem jsme stoupali vzhůru, až jsme se v jednom místě dostali do hluboké závěje, ve které jsme se až po pás propadali do sněhu. Zpočátku se nám to zdálo dobrodružné a vzrušující. Ale netrvalo dlouho a každý další krok pro nás znamenal obrovskou námahu a vyčerpání. Výpravu s námi podnikal i náš táta. Zpočátku viděl naše nadšení, a tak nás nechal jít jako první. Když ale viděl, jak ztrácíme sílu, předešel nás a vyšlapával nám cestu. Moc nám to tehdy pomohlo. Mohli jsme pak jít s mnohem menší námahou v jeho stopách. Přesně to měl Ježíš na mysli, když řekl bratrům, o kterých byla zmínka, aby ho následovali. *Pojďte v mých stopách.* To je učednictví.

Ježíš ale nekončí větou: „Pojďte za mnou.“ On pokračuje a říká: „Učiním z vás rybáře lidí.“ To je jeho další neobvyklé prohlášení. Poukazuje na to, co pro ně Ježíš připravil: být následovníkem a stát se rybářem lidí. Představa „rybáře lidí“ vychází z Petrovy a Ondřejovy práce. Každý den

opouštěli bezpečí vesnice a plavili se na své malé loďce vstříc různým nástrahám Galilejského jezera. Nejednou riskovali své životy. Zkušeně vhazovali sítě do vody a lovíli ryby, které pak přiváželi na pevninu. Teď měli to, co už uměli, uplatnit při lovu nového objektu. Měli se zaměřit na lidi. To znamená, že měli opustit bezpečí domova, oslovovat lidi a přivádět je k pevnině a jistotě Božího království. Jednoduše řečeno: vést lidi ke Kristu.

Ježíš od samotného počátku zřetelně a jasně vyjadřuje, že „následování“ není otázkou cílové rovinky, naopak nás staví na startovní čáru. Vysvětluje, že být následovníkem má vyšší cíl – že je to poslání. A konkrétně to znamená stát se vůdcem, stát se vedoucím (vedoucím ve smyslu toho, kdo vede). Dvanáct učedníků se vydalo na cestu s Ježíšem ne pouze v roli následovníků, kterým se jde lépe v jeho stopách, ale také v roli žáků, kteří jsou ve výcvikovém táboře, kde se učí, jak lovit ryby. Jejich studium je završeno nejen titulem následovník, ale také titulem vedoucí. Není tedy vůbec překvapující, že za doby Ježíšovy služby je hlavním výrazem pro „dvanáct“ slovo „učedníci“, kdežto po odchodu Ježíše z této země se těch „dvanáct“ označuje jako „apoštolové“, což má vyjádřit, že to jsou „ti vyslaní“. Naplňují misi, ke které je povolal Ježíš – vést lidi ke Kristu.

Možná se ptáte sami sebe: „Pokud je každý vůdce, kdo je potom následovník?“ Je to skutečně pozoruhodné, že Ježíš říká jak Ondřejovi, tak i Petrovi: „Následuj mne.“ Petr je přirozený vůdce. On by možná na ten telefonní hovor člověka z představenstva odpověděl: „Trvalo vám to hodně dlouho, než jste mě oslovili. Samozřejmě že přijímám vaši nabídku a přijímám ji rád. Mám za to, že vám budu moci být užitečný.“ Ale Ondřej je zcela jiný. Mluví klidně, s rozvahou, je vždy na druhém místě. Nikdy se nenechá rozhodit. Jeho přednosti jsou zcela jiné než u „akčního“ Petra. Nový zákon však nepopisuje jen povolání dvanácti učedníků – apoštolů. Jde i o naše povolání. Dříve než Ježíš odešel k Otci, zcela jasně říká: „Jděte ke

všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mt 28,19).

Kniha Skutky apoštolů popisuje dějiny toho, jak apoštolové vykonávali a naplňovali svou misi – být rybáři lidí. Tato biblická kniha popisuje životy lidí, kteří nejdříve uvěřili a následně se stali vůdci ve svém okolí. Jsou to ženy jako Lydie a Priska, jsou to muži jako Apollos, Pavel nebo Akvila a jsou to mladí lidé jako Barnabáš a Jan Marek. Každý velmi odlišný ve svém způsobu vedení – od evangelisty až po tichého mládence. Pavel píše dva dopisy mladému kazateli Timoteovi, kterým mají sloužit jako příručka, manuál o tom, co znamená být vůdcem ve svém sboru. „Věrohodné je to slovo: Kdo chce být biskupem, touží po krásném úkolu (1Tm 3,1). Také Petr se nám představuje s odvážným tvrzením. „Vy však jste ‚rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (1Pt 2,9). Každý z nás je povolán být vedoucím podle svých duchovních darů. Ne každý je povolán být učitelem, kazatelem, ale každý je povolán vést druhé ke Kristu.

Proč nás k tomu Ježíš vybízí? Zdá se ti život těžší díky vědomí, že jsi povolán k tomu, abys druhé vedl? Je to dobrá otázka, ale mám pro tebe jen částečnou odpověď. Na jedné straně je to vlastně pravda. Je těžší být zachráněn, pokud nejsi rybářem lidí. Jestliže nevedeš druhé ke Kristu, může se stát, že ztratíš jistotu spasení. Jedno děvče z mé skupiny mládeže se mě jednou zeptalo: „Nikdy jsem neprožila žádnou velkou zkušenost s Bohem. Nevím, zda existuje, zda se o mě stará... Co mám dělat?“ Modlili jsme se, ale nic se nedělo. Četli jsme Bibli, a pořád nedocházelo k žádné změně. Dal jsem jí všechny „správné“ odpovědi, ale stále se nic nedělo. Už jsem nevěděl, co víc jí poradit. Kdybych mohl vrátit čas nazpět, řekl bych jí: „Netrap se nad teologickými doktrínami, nelam si hlavu se zapamatováním dokazujících biblických textů, ale jdi a šir trochu lásky, kterou máš, a vyprávěj lidem

o Ježíši, kterého znáš.“ Víš, kdy byli učedníci nejvíce vyburcováni a kdy byli ve své víře nejaktivnější? Bylo to tehdy, když Ježíš nebyl nablízku. Poslal je, aby pomáhali lidem, léčili je, aby se s nimi sdíleli o tom, co s ním prožili. „Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: ‚Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu‘“ (L 10,17).

Chceš se také „vracet s radostí?“ Chceš prožívat ve svém životě naplnění?

Umožni sám sobě naplno využít obdarování, které jsi dostal. Staň se součástí životů druhých lidí. Nečekej, až se něco velkého stane, ale vyjdi a služ ve svém okolí. Pomáhej chudým, zajdi k těm, kdo potřebují potěšení, povzbuzení, praktickou pomoc... Určitě při tom prožiješ zkušenost s Ježíšem. Dovol, aby tvé duchovní dary mohly být užitečné. Pokud je nepoužíváš, ztratíš je. Divíš se, proč je někdy tvůj sbor tak vlašný? Způsobuje to „duchovní atrofie“. Pokud nepoužíváme naše duchovní svaly, přijdeme i o to, čeho jsme doposud dosáhli. Když nevedeme druhé, nerozvíjíme se a ztrácíme své nasměrování.

Nedovolme, abychom byli pouze následovníky. Nezapomínejme i vést. Ježíš touží po tom, abys byl jeho následovníkem, který ale zároveň vede další. On tě volá: „Staň se rybářem lidí!“ Jak zareaguješ na jeho osobní telefonát? Dnes je řada na tobě.

„Jeho pán mu odpověděl: ‚Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.‘“ (Mt 25,21)

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Cítíš se být více následovníkem, nebo vedoucím?
2. Přečti si, jak byli Mojžíš (Ex 3 a 4) a Izajáš (Iz 6) povoláni do služby. V čem jsou si tyto příběhy podobné a v čem odlišné? V čem jsou tato starozákonní povolání odlišná od novozákonního povolání učedníků?
3. Cítíš, k čemu tě Ježíš povolává?

NEDĚLE

ZAPÁLENÝ

Mám rád stolní hry. Můžete je hrát, kdy vás napadne. Ať venku prší, sněží, nebo je naopak nesnesitelné teplo. Nebaví mě videohry či ztrapňující společenské hry. Pro mě je vzrušující vidět přátele, jak sedí u stolu a usilovně přemýšlejí nad dalším tahem. Asi se vám to zdá zvláštní, ale pro mě je to vášeň.

U nás bývá zvykem, že před svatbou si snoubenci vytvoří seznam svatebních darů, který si od jejich rodičů mohou vyžádat přátelé a nejbližší rodina. Jednoho dne jsme s mojí budoucí ženou začali tento seznam vytvářet i my. Moje snoubenka začala sepisovat samé praktické a potřebné věci, jako např. hrnce, talíře, příbory, vázy... Já jsem také začal sepisovat svůj seznam. Když se na něj má snoubenka podívala, ke své nelibosti zjistila, že dobrou polovinu seznamu tvoří různé stolní hry. Zdůrazňovala mi, že mám zapisovat jen ty věci, které opravdu potřebujeme. Na to jsem jí odpověděl, že přátelé budou mít aspoň větší možnost výběru při volbě svatebního daru. Když jsme po svatbě rozbalovali svatební dary, k mému velkému nadšení (a manželčinu zklamání) jsme zjistili, že naši přátelé koupili všechny hry ze seznamu, ale praktické dary, které se psala manželka, zůstaly jen na papíře.

Co na to říkáte, nezdá se vám ten výsledek šílený? Mně ne. Mám skvělé přátele. Oni vědí, že jsem vášnivý hráč.

Do čeho jste zapálení vy? Co vás baví?

Apoštolové byli rozhodně vášnivě zapálení. Netýkalo se to obyčejných stolních

her. Byli „zapálení“ ve svém vztahu k druhým lidem. Pavel je příkladem takového neuvěřitelně zapáleného člověka. Jeho odhodlání zvěstovat evangelium ho vedlo k tomu, že byl ochoten podstoupit různé urážky, bití, dlouhé a vyčerpávající cesty a život v chudobě. Nakonec umírá jako mučedník. Tato skutečnost nám ukazuje, že byl více zapálený pro zvěstování naděje lidem než pro svůj osobní život. V listu Římanům čteme: „...mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím“ (Ř 9,2.3). Tato slova, která napsal, v nás mohou vyvolat pocit zahanbení. Při pohledu na ostatní apoštoly vidíme, že i oni byli zcela oddáni své službě. Kázali v Jeruzalémě, Judsku, Samaří a na různých dalších místech tehdy známého světa. Dokázali překonat rasové i etnické bariéry vytvořené tehdejší společností a jít ke všem lidem bez rozdílu. A dokonce všichni, s výjimkou Jana, položili své životy za evangelium jako mučedníci.

Je však třeba si uvědomit, že tito učedníci nevystupovali za každých okolností jen kladně. Odháněli nejmenší posluhače – děti – pryč od Ježíše; jindy měli zase tendenci svolávat oheň na nevěřící; kritizovali ženu, která Ježíši pomazala nohy drahým vonným olejem... Ale je zajímavé sledovat, jak se nechali Ježíšem vychovávat a on jim umožnil růst. Jejich zapálení pro Krista a ochota sloužit se násobily. Povzbuzující zprávou pro mě i tebe

je, že když dáme prostor Ježíši, aby v nás pracoval a vychovával nás, pak se postará i o naše nedostatky a znovu nás nadchne pro radostnou službu.

Jedno je jisté. Ježíšovo srdce hoří pro lidi. Jeho láska k nám převyšuje všechno ostatní. Celá Bible dokazuje, jak se jeho láska k lidem projevovala a stále projevuje. Sestoupil z nebe a chodil zde po zaprášených cestách dlouhé kilometry neskutečně rozpálenou krajinou skrývajících mnohá nebezpečí. A to jen proto, aby povečeřel se Zacheem anebo vyslechl Bartimeovu prosbu o uzdravení. Takový je Ježíš. Jemu záleží na nás, jemu záleží na tobě. Když měl jít přes nepřátelské samaršské území, aby se setkal se ženou u studny, ani na chvíli nezaváhal. Pokud v příběhu o ztracené ovci vidíš jen jeho usilovné hledání ovce, ale necítíš jeho touhu zachránit člověka, pak jsi jen pozorovatel, a ne jeho následovník. Nemůžeš být Kristovým následovníkem a zároveň být lhostejný k lidem. To se vzájemně vylučuje. Jeho zapálení, jeho horlení a nadšení zasahuje i jeho následovníky.

Měl jsem možnost pracovat s „dokonalými“ křesťanskými vedoucími. Byli politicky korektní, slušní, měli vždy ty správné odpovědi..., ale nehořeli láskou k lidem. Poctivě plnili své povinnosti, ale jejich motivem bylo jen „plnit to, co Ježíš řekl“. Ale pracoval jsem i s „neotesanými“ muži a ženami. Byli „z tvrdšího těsta“, někdy se nechali vydráždit, jindy byli až necitliví, ale měli velké srdce. Milovali lidi. Byli schopni přiblížit se k lidem bez domova, k vyvrhelům společnosti, „outsiderům“ – a to jen proto, že měli o tyto lidi skutečný zájem. Ani ty nemusíš být „pan dokonalý“, který nikdy neudělá chybu. Lidé jsou schopni přehlédnout tvé prohřešky, pokud budou z tvé strany cítit upřímný zájem, lásku a porozumění.

„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar prorocký, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic

nejsem. A kdybych rozdal všechno, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.“ (1K 13,1)

Mám pro tebe výzvu. Buď zapáleným a milujícím. Dovol svatému Duchu, aby v tobě znovu zažehl plamen. Dovol Ježíši, aby změnil tvé srdce, aby zahořelo pro ty, kdo hledají pastýře, ale stále bloudí.

Hrál jsi už někdy hru „Co vidíš?“ Je to velmi jednoduchá hra. Ležíš s kamarádem na rozkvetlé louce, pozorujete bílé plující mraky a navzájem se jeden druhého ptáte: „Co vidíš?“ S trochou představivosti můžeš vidět bizarní zvířata i směšné obličejce. Při pohledu na stejný oblak mohou různí lidé vidět různé věci.

Stává se, že se k lidem, kteří nejsou adventisté, mnohdy chováme, jako by měli nějakou infekční nemoc. Neodvažujeme se s nimi sblížit ze strachu, že bychom se mohli nakazit. Oni se však cítí odmítnuti naším chováním plným předsudků. Díky tomu pak vnímají křesťany jako arogantní. Ježíšův přístup takový nikdy nebyl. Když byl pozván na oslavu, ať už farizejem, nebo celníkem, pozvání neodmítl. Ježíš tímto postojem učil své učedníky, že ve společnosti těch, kdo nejsou věřící, se mají chovat stejně, jako když jsou s věřícími.

Když myslím na lidi ztracené v tomto světě, vidím, že mnoho z nich hledá Boha na nesprávných místech a nesprávnými způsoby. Vidím muže, kteří ještě nepoznali stav vnitřního naplnění, vnitřního pokoje. Vidím ženy, které mají nesprávné představy o Bohu, protože jim ho ještě nikdo nepředstavil. Co vidíš ty? Co to s tebou dělá? Budeš jen pozorovatelem, anebo se staneš zapáleným následovníkem Ježíše Krista?

Když jsem byl kazatelem v Coloradu, slyšel jsem, že na místní univerzitě je volně organizovaný studentský klub. Měl jsem touhu seznámit se s těmito mladými lidmi, kteří ještě nevědí o Ježíši. Setkání se konalo v boční místnosti místního baru. Byli docela přátelští. Neměli problém s tím, že jsem pil vodu s ledem, zatímco oni popíjeli pivo. Seznámil jsem se s nimi a s některými z nich jsem se pak častěji ví-

dal. Během několika dalších měsíců jsme spolu jezdili lyžovat. Když se jim pokazilo auto, odvezl jsem je do školy, a když jsem potřeboval pomoc s balením před stěhováním, pomáhali mi balit do pozdních nočních hodin. Přitom vznikla hezká příležitost mluvit o mé práci. Chtěli vědět, co dělá mládežnický pastor, a tak přišli v sobotu a připojili se k naší mládežnické skupině. Otevřeli jsme téma náboženství, které je hodně zaujalo, a tak přišli i několik následujících sobot. V tu dobu jsem se však musel odstěhovat, ale zůstali jsme v kontaktu a stali jsme se přáteli. Není nic lepšího než být zapáleným rybářem lidí, být těm druhým opravdovým přítelem a ve správnou chvíli se s nimi začít sdílet o Ježíši. Je pravda, že musíš počítat i s kompromitujícími situacemi a bude třeba, abys pevně stál v tom, co říká Bible. Ježíš tě povolává, abys byl zapáleným rybářem lidí.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Znáš někoho ze svého okolí, kdo je zapálený pro druhé? Jak se to projevuje? Cítíš v sobě podobné nadšení?
2. Přečti si Ř 12,10–12. Co je v této pasáži pro Pavla důležité? Jak je možné tyto verše prožívat v každodenním životě?
3. Jak se dostat z roviny „povinnosti“ do roviny „zapálení“? Jak si jako mládež můžeme navzájem pomáhat?

PONDĚLÍ

EXPERT

Musel jsem se asi zbláznit. Je pět hodin ráno a já se místo spaní v mé pohodlné posteli vleču nebezpečným horským úbočím a šplhám do hor. Venku je ještě tma. Rozpoznávám obrysy balvanů, které jsou sotva vidět, a plahočím se za potemnělou postavou, která razí cestu přede mnou. Na začátku nás obklopovala bujná zeleň a cesta byla široká. Ale teď už tu není ani cesta, ani pěšina a bez mého průvodce bych byl ztracený. Stoupáme vzhůru k vrcholu Longs Peak (4 346 m n. m.) ve Skalistých horách v Coloradu a po pěti hodinách túry máme za sebou pouze třetinu dnešní cesty. Oj, proč jsem jen do toho šel? Měl jsem víc trénovat, abych byl lépe připravený na zdolání tohoto vrcholu. Je pro mě těžké zvykat si na řidší vzduch v této nadmořské výšce. Můj průvodce je o 30 let starší než já a opravdu jej obdivuji, jak to zvládá. Cítím se tím trochu zahanben. Tady vysoko v horách to není o síle, ale o zkušenosti. To mi může být útěchou. On zdolal tento vrchol již více než stokrát. Cestu zná jako své boty. Ví, co udělat, když se přizpůsobí odpolední bouřka, ví, co dělat v případě nouze. Je to pro mě mnohem snadnější, jít a následovat průvodce. Všechno, co musím dělat, je jen jít a zvedat nohy. Je to cesta, na které jsem přímo závislý na něm. A opravdovou výzvou pro mě je stát se takovýmto průvodcem.

První učedníci byli nazýváni buď rybáři lidí, nebo průvodci. Ježíš dnes oslovuje i mne, abych se stal jeho učedníkem. Je to to nejvyšší povolání, které od něj dostá-

váme. Je to povolání, které obdrželi apoštolové při letnicích. Jejich touha vést lidi k Ježíši je vedla z Jeruzaléma do celého světa. Toto povolání se stalo jejich posláním. Je to i pro tebe výzva, stát se průvodcem ztraceným poutníkům?

Jak být rybářem lidí? Podívejme se na příběh Marie a Marty. Marie měla pouze matnou představu o tom, co znamená být rybářem lidí. Ona však naslouchala Ježíši a učila se od něj. Bible nezaznamenává, co měla Marie dělat, pouze se dozvídáme, že to, co dělala, nahněvalo její sestru Martu. Umím si představit Ježíše, jak sedí ve stínu pod stromem u domu Marie, Marty a Lazara v Betanii. Učedníci a Lazar sedí v půlkruhu okolo Ježíše a diskutují s ním. Všichni mají po dlouhé a namáhavé cestě špinavé nohy. Mezitím Marta ve stresu pobíhá po kuchyni. Třináct hostů k ní přišlo na návštěvu bez ohlášení. Marta ví, že to nejsou jen obyčejní hosté. Ví, že Ježíš je Mesiáš. Proto chce připravit to nejlepší jídlo pro tak vzácnou návštěvu. Marta volá na Marii: „Marie, vezmi hliněný džbán a běž ke studni pro vodu.“ Marie rychle vstává a jde pro vodu. Když mívá skupinu pod stromem, tajně naslouchá, o čem si ti muži povídají. Pak si ale vzpomene na vodu a běží pro ni. Na cestě zpátky u nich opět zpomaluje a nakonec se zastaví. „Marie, co se stalo s vodou? Džbán je poloprázdný!“ Marie odpovídá: „Marto, potřebujeme nový džbán, tento je asi děravý.“ „Marie, a tohle má být omluva za to, že jsi ztratila tolik vody?“ Rozčilená Marta

pak posílá Marii k sousedům, aby je poprosila o trochu pšenice. Ale to, co Marie slyší z Ježíšových úst, je pro ni tak občerstvující, tak obohacující, tak přínosné... Je to tak upřímné a čestné. Jeho slova jsou inspirativní, plná výzev, a přitom přetékaají láskou a milosrdenstvím. Marie touží slyšet více. Když ji Marta žádá o podojení kozy a donesení mléka, Marie přitáhne kozu blíže ke skupině, aby lépe slyšela, a dojí tam. Ze začátku její ruce tahají vemínko, ale po chvíli přestane pohybovat rukama a jen naslouchá. Plně zaujata Ježíšovými slovy se přesouvá blíže a blíže, až sedí spolu s učedníky přímo před ním. Marie zapomněla na všechno kolem ní. Na kozu, mléko, sestru, na jídlo, na společenská pravidla, na hladové návštěvníky. Touží do sebe nasát Ježíšova slova. Už jí záleží jen na tom, aby mohla sedět u jeho nohou. Chce poznat všechno, co by měla vědět. Cítí, jak je vnitřně vyprahlá, a touží po poznání.

Marie měla pravdu. Aby se mohla stát rybářem lidí, potřebovala naslouchat a učit se. Dnes nemůžeme doslovně sedět u Ježíše, ale můžeme naslouchat jeho slovům z Bible a učit se ze zkušeností Božích mužů a žen. A jestliže zapomeneme na všechno kolem nás, stejně jako Marie, protože dychtivě nasloucháme Božímu hlasu, který k nám promlouvá skrze stránky Bible, pak putujeme spolu s apoštoly po prašných cestách Palestiny a jsme součástí živé diskuze pod stromem v Betanii. Pak můžeme vyznat se žalmistou: „Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit. Požehnán buď, Hospodine, vyučuj mě v tom, co nařizuješ“ (Ž 119,11.12).

V mé pracovně mám vedle mých knih sbírku asi 300 autíček (angličáků). S některými jsem si jako malý kluk často hrál, jiné jsou natolik vzácné, že jsou určeny jen k vystavení, a další mi připomínají výjimečné chvíle a osoby. Kvůli mým osmým narozeninám bratr rozbil svou pokladničku a ještě si půjčil od rodičů další peníze, jen aby mi koupil VW GTI, po kterém jsem dlouho toužil. Samozřejmě jsem se o všechna tato auta dobře staral a pečlivě si je schovával. Jsou vystavena ve skleně-

né vitríně a žádné z nich nemá viditelné škrábance. Ke každému se váže nějaká konkrétní vzpomínka. To má žalmista na mysli, když zpívá o Božím slově uschovaném v srdci.

Ale je zde i další typ učení, který nám pomůže stát se rybáři lidí. Na to, abys byl dobrým rybářem, musíš znát ryby. Profesionální rybář používá až 1 400 různých návnad. A to podle druhu ryby a místa, ve kterém loví. Existuje také několik metod lovení. Ať už je to rybaření na ledu, na lodi, lovení harpunou, na mušku, na prut... A to jsme ani nezmínili techniky týkající se sítí a ani jsme nevyjmenovali seznam návnad. Možná jste si mysleli, že rybaření je jednoduché. Ne náhodou je v USA na kabelové televizi jeden kanál věnován pouze rybaření. Každá ryba je unikát. Pokud chcete být zručným rybářem, musíte znát ryby. Často slyším, jak mladí lidé říkají: „Proč se musím učit matematiku, fyziku, dějepis? Vždyť to nebudu v životě potřebovat!“ Je pravda, že zapomenete něco z toho, co jste se naučili, ale určitě budete mnohému (a mnohým) více rozumět. Každá třída, každá hodina strávená ve škole vás dělá úspěšnějšími rybáři. Když vyrazíte na lov bez pořádné udice a budete mít jen prut vyrobený „na koleně“, možná nějakou rybu chytíte. Ale představte si, co byste mohli chytit, kdybyste měli správnou rybářskou výstroj.

Během mého výletu na Longs Peak jsem mohl zcela důvěřovat svému průvodci. Dříve než vyrazil na cestu, mnohokrát si nastudoval mapu. Zaručeně znal cestu. Ale zajímal se také o všechno, co se týkalo túry – od správného obutí až po nepředvídatelné počasí, dokonce i o to, kolik jídla a vody budeme potřebovat. Navíc věděl i to, jak má motivovat vyčerpaného mladíka, aby se dostal až na vrchol. To je to, co dělá průvodce opravdovým průvodcem.

Na závěr je tu výzva pro tebe. Staň se průvodcem, který bude opravdu expertem. Staň se pilným studentem Bible a uč se všechno o lidech, které povedeš.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Pokud bys jako Marie seděl u Ježíšových nohou, na co by ses ho zeptal?
2. Přečti si Př 8,10; 9,10; 18,15; 20,15; 23,12. Co se v těchto verších Šalomoun snaží vyjádřit?
3. Máš ve svém životě průvodce – experta, kterého si vážíš? Stal ses už i ty pro někoho průvodcem?

DARY

Přemýšlel jsi někdy nad tím, proč měl Ježíš dvanáct učedníků? Nestačili by tři dobří přátelé? Pokud by se mě předtím Ježíš zeptal na můj názor, řekl bych mu, aby si vybral tři: Petra, Jakuba a Jana. Dříve než Ježíš povolal těchto dvanáct za své učedníky, modlil se. Rozmlouval se svým Otcem. Proč si tedy zvolil dvanáct? Věřím, že Ježíš se k tomu rozhodl, protože je potřeboval. On že je potřeboval? Ano, potřeboval.

A proč potom kromě těch tří nevíme více i o dalších učednících? Určitě jste také nad tím už někdy přemýšleli. Co víte o Tadeášovi, Filipovi, Natanaelovi či Bartolomějovi? A co třeba víme o Tomášovi? Všem se nám vybaví pojmenování: Nevěřící Tomáš. Ale to není správné pojmenování. Měl by být spíše označen jako přemýšlivý, hloubavý, odvážný. Jeho jméno ve skutečnosti znamená „dvojče“, přesto nic nevíme o jeho sourozenci – dvojčeti. Co ale víme, je, že Tomáš vždy kladl těžké otázky. Když Ježíš vyprávěl učedníkům o nádherném bydlení, které připraví v nebi, Tomáš pokládá velmi důležitou otázku: „Jak my se tam ale dostaneme?“ (J 14,5). Všichni nad touto otázkou přemýšleli. Kam Ježíš odejde? Jak bychom se tam mohli dostat my? Pouze Tomáš, jako jediný, měl odvahu toto přemýšlení zhmotnit do slov. Ježíš mu na to odpovídá: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (J 14,6). Co je to za odpověď? Po Ježíšově smrti byli učedníci tak vyděšení, že budou také popraveni rozvášněným davem, že se začali skrývat a pro jistotu ještě zavřeli dveře na zavoru. Jediný Tomáš tu

nebyl. Možná potřeboval truchlit o samotě, možná se vrátil do Getsemane, aby se tam modlil. Nevíme. Když ale znovu potkává učedníky, dozvídá se, že se jim zjevil Ježíš. Mrtvý muž opět živý? Ani vy byste tomu nevěřili. Stejně tak učedníci nevěřili skupině žen vracejících se od Ježíšova hrobu, které jim vyprávěly, co jim řekli andělé (L 24,11). Když se Ježíš zjevil učedníkům v uzamčené místnosti, mysleli si, že je to duch. Nevěřili tomu, že je to Ježíš osobně. Až poté, co jim Ježíš řekl, aby se dotkli jeho ran, uvěřili (L 24,37–39). Tomáš i ostatní učedníci měli tutéž otázku, ale jen Tomáš měl odvahu ji položit. Měl odvahu jít proti proudu a klást náročné otázky. To je prostě Tomáš. Ježíš potřebuje i dnes takové mladé lidi.

Ondřej. Co víme o Ondřejovi? Zaměříme se nyní na něj. Ondřej byl mezi Dvanácti takový parťák, pomocník. Často je zmiňován jako bratr Petra. A přece to byl on, kdo přišel k Ježíši jako první. Byl následovníkem Jana Křtitele, ale když byl Ježíš Janem představen jako Spasitel světa, Ondřej hned šel a následoval Ježíše (J 1,40). Potom přivádí k Ježíši Petra a říká: „Nalezli jsme Mesiáše“ (J 1,41). Ondřej takto pokračoval i nadále, bez přestání přiváděl lidi k Ježíši. Například přivedl malého chlapce s chleby a rybami (J 6,8.9). Anebo skupinu Řeků, kteří hledali Ježíše, protože s ním chtěli mluvit (J 12,20–23). Koho přivedl k Ježíši jeho bratr Petr? Ondřej působí velmi skromně. Plně však využívá svůj dar přivádět lidi k Ježíši. Nepíše se o něm

tak jako o jeho bratrovi, ale je důležitou součástí týmu Ježíše Krista. Možná působí, jako by „hrál druhé housle“, ale on není o nic horší. Někteří z vás možná nejsou těmi, kdo se přihlásí jako první a jsou všude vidět. Spíše jsou v pozadí. Ježíš potřebuje jak ty, kteří jsou hned vidět, tak i ty, kdo působí v pozadí.

Příběhy dalších učedníků jsou rovněž velmi zajímavé. Podívejme se teď třeba na plachého, stydlivého a neprůbojného Filipa. Filip se neprojevoval jako ten, kdo je rozhodný. Neuměl udělat radikální řez, chytit se příležitosti. Potom je tu Juda, syn Jakubův. U Židů bylo jméno Juda velmi oblíbené. Vyjadřovalo statečnost. Lidem se při vyslovení tohoto jména vždy vynořila vzpomínka na hrdinu Judu Makabejského. A co Jakub? Kdybychom sezvali partu učedníků, tohoto člověka bychom mezi nimi pravděpodobně přehlédli. Nemáme na mysli Janova bratra Jakuba, ale Jakuba, jehož otcem byl Alfeus. Je tichý, stojí jakoby v ústraní. Je dobrým představitelem mnohých křesťanů, kteří nikdy nebyli zvlášť nápadní, možná se dokonce o nich ani moc nevědělo, ale dělali mnoho dobrého pro lidi kolem sebe.

Ježíš si rovněž pozval dva politiky: teroristu Šimona a Matouše, zastánce římského impéria. Šimon byl součástí teroristické organizace, která zabíjela římské vojáky v partyzánských válkách. Můžeme si být jisti, že velmi dobře věděl, jak používat meč. Matouš byl naopak „na druhé straně barikády“. Zaprodal se Římanům za velké peníze. Jako výběřčí daní získával od lidí nehorázné peníze, a tak mohl být pořádně bohatý. Druhou stranou mince bylo pro Matouše to, že jeho přátelé, rodina a okolí ho vnímali jako zrádce. Nevíme, zda Šimon a Matouš měli vášnivé diskuze, ale víme, že Ježíš je oba pozval do skupiny svých učedníků. Potřeboval je oba. Ukazují nám, že i my můžeme mít rozdílné názory, ale když Ježíš zavolá, jsme ochotni opustit meč či peněženku. Sloužíme jemu, a ne sami sobě.

Ježíš si každého učedníka zvolil právě proto, jaký byl. Jejich charakter, dary a schopnosti byly jedinečné. Každý z nich byl potřebný. I dnes Ježíš potřebuje kaž-

dého muže i každou ženu. Možná jsi stydlivý anebo jsi naopak příliš hovorný, máš vyšší IQ nebo EQ (emocionální kvocient), jsi hloubavý nebo bezstarostný... Vnášíš svoji jedinečnost do kruhu ostatních následovníků.

Pavel přirovnává křesťanské společenství k lidskému tělu (1K 12,12–27). Každý úd je potřebný a originální. „Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl“ (1K 12,18).

- Bůh si tě vybral. Ať už jsi jakákoliv část těla, pro Boha jsi nenahraditelný. Možná jsi vůdce jako Petr – buď příkladem pro ostatní. Možná jsi skvělý společník jako Ondřej nebo Jakub – vytvářej hezké vztahy. Pán Bůh má úkol pro tebe právě tam, kde jsi a jaký jsi.
- Bůh ti požehnal. Hojně tě obdaroval. Máš duchovní dary. Vše, co používáš k Boží oslavě, je tvůj duchovní dar. Tvá povaha může být darem. Zvláštní schopnost může být darem. Nezáleží na tom, jestli máš podle tebe velký či malý dar. Mnohdy právě to, co zvenku působí jako nepodstatné, je ve skutečnosti to nejdůležitější.
- Bůh tě povzbuzuje, abys naplno využíval svůj dar. Každá jednotlivá část těla je pro tělo důležitá. Pokud je nějaká část těla nefunkční, celé tělo je tím hendikepované. Možná i tebe někdy bolel zub. Divil ses, jak takový malý zub může způsobovat bolest, která se projevuje v celém těle. I církev je hendikepovaná, pokud nežiješ aktivně s ní.
- Důvěřuj Bohu, že tě umístil právě tam, kde jsi nejpotřebnější.

Jak můžeš zjistit, kde je tvé místo, jaké jsou tvé dary a schopnosti?

1. **BUĎ UPŘÍMNÝ SÁM K SOBĚ.** Není nic špatného na tom, mít sny a snažit se je uskutečnit. Ale je možné, že ti Bůh dal jiné dary než ty, o kterých sníš. Buď upřímný sám k sobě. Možná objevíš, že máš velké obdarování a schopnosti, které jsi vůbec nečekal.
2. **BUĎ OCHOTNÝ SE UČIT.** Buď otevřený přijímat nové výzvy. Někdy je nejlepší způsob, jak objevit své dary, ten, že se aktivně zapojuješ do různých oblastí.

Zptej se svého kazatele nebo vedoucího mládeže, s čím bys mohl pomoci, a prostě to zkus. Vyjdi ze zóny bezpečí a pohodlí. Bůh ti požehná a ty zjistíš, jaké dary Ducha máš.

3. **BUĎ ODVÁŽNÝ A STATEČNÝ.** Líní lidé se nikdy nedostanou příliš daleko. Můžeme mít odlišné osobnostní rysy, ale každý učedník si sám zvolil, že chce následovat Ježíše, a vydal se na cestu. Vystup ze svého stínu a buď odvážný. Neboj se jít do nových věcí.
4. **BUĎ SKROMNÝ.** Příběhy i těch největších učedníků zahrnují jejich prohry, chyby a pády. Jsi mladý a plný energie a tvé „sborové tělo“ tě potřebuje. Tak jak tělo není dokonalé, nejsi dokonalý ani ty. Naslouchej zbožným moudrým mužům a ženám a buď tolerantní a odpouštějící k těm, kdo chybují. Uč se od nich a zůstaň skromný a pokorný.

5. A konečně to nejdůležitější ze všeho – **NECHEJ SE NAPLNIT A VÉST DUCHEM SVATÝM.** Když mi bylo šestnáct, požádali mě ve sboru, abych hrál na varhany. Byl jsem tím hodně překvapený, protože tam byli jiní, mnohem zkušenější hudebníci. Proč mě vybrali? Určitě ne pro můj prstoklad..., ale pro mé obdarování, houževnatost, spolehlivost, přizpůsobivost a ochotu být součástí společenství, Kristova těla, a tak mi napomohli rozvinout mé hudební nadání.

Nepoměřuj sám sebe s ostatními. Nemysli si, že jsou lepší než ty. Bůh ti dal jedinečnou kombinaci duchovních darů s určitým záměrem, který můžeš naplnit jenom ty.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Napiš si, jaké máš duchovní rady. Povědej si s ostatními o tom, jaké duchovní dary máte.
2. Přečti si celou 12. kapitolu Prvního listu Korintským. Co tě oslovilo z této kapitoly?
3. Jak můžeš své dary ještě lépe používat v rámci svého sboru? Co cítíš jako výzvu, co nového bys rád zkusil?

STŘEDA

BÝT VE STŘEDU POZORNOSTI

Nevím, jak ty, ale já jsem jako malý chlapec toužil být slavný. Chtěl jsem být tím nejlepším fotbalistou. Hrát za naši zemi na mistrovství světa. Být sledován tisíci lidí, jak v klíčových zápasech střílím rozhodující gól. Ve svých snech jsem viděl gólovou akci ve zpomaleném záběru a vnímal jsem davy, jak skandují mé jméno. Zdá se vám to trochu přitažené za vlasy? Naivní dětské přání? A přesto si myslím, že jsem nebyl jediné dítě, které snilo o slávě. Můj bratr chtěl být slavný jako Paganini. Jiní si zase přáli být prezidentem, slavnými vědci, krásnými herečkami, úspěšnými spisovateli. My všichni chceme být slavní. Aspoň zakusit, jaké to je, být chvíli viděn v televizi nebo vidět své jméno vytištěné v novinách nebo časopisu. Máme rádi pozornost a uznání druhých. V Bibli jsou také jedinci, kteří byli středem pozornosti. Abraham, Mojžíš, David a mnoho dalších. A samozřejmě Petr. Jsem si jistý, že i Petr měl velké sny. Možná – jako většina chlapců v Palestině – se i on toužil stát rabínem nebo uznávaným členem sanhedrinu. Ať už byly jeho sny jakékoli, nakonec skončil v rodinném podniku. Jejich vesnice Bet-saida byla regionálním centrem rybářství a Petřův otec byl obchodním partnerem Zebedea, otce Jakuba a Jana (L 5,10). Obchody šly dobře, bylo tolik práce, že dokonce museli najmout další pracovníky, aby uspokojili všechny poptávky. Ale jakkoli se jim obchodně dařilo, rybářství bylo odvětví se špatnou reputací. Římský řečník Cicero napsal: „Nejhanebnější povolání

jsou ta, která zajišťují naše potřeby: prodáváči ryb, řezníci, kuchaři, chovatelé drůbeže a rybáři.“ A nyní Bůh povolává Petra, aby se stal vedoucím v „rybaření“ lidí. Petr kráčí vstříc svému snu, který je větší, než si kdy dokázal představit. Z jeho příkladu se můžeme učit, co to znamená, být ve středu pozornosti (Mt 26,31–75). V těchto verších můžeme dobře vidět Petrovu povahu.

BUĎ ODVÁŽNÝ, TROUFALÝ, SMĚLÝ

Už v Přísloví je napsáno, že spravedlivý člověk je smělý jako mladý lev (Př 28,1). Ať už je to dobré, či zlé, je tu jedna věc, která u Petra dominuje, a tou je jeho odvaha – smělost. Pouze Petr bezprostředně reaguje na Ježíšova slova „Vy všichni ode mne této noci odpadnete“ slovy: „Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne!“ (Mt 26,33). O dva verše dále je ještě důraznější. „I kdybych měl s tebou zemřít, určitě tě nezapřu.“ Ze strany Petra to nebyla prázdná slova. Petr je myslel upřímně. Byl rozhodnut s Ježíšem zemřít, když tasil meč, aby bojoval proti římským vojákům a chrámové stráž. A nebyl jediný, kdo to slíbil. Podobně mluvili i ostatní učedníci (v. 35), ale Petr byl první. Byl to on, kdo první prohlásil Ježíše za Syna Božího. Byl první, kdo kritizoval Ježíše, a byl jediný, kdo kromě Ježíše samotného chodil po vodě. Kladl Ježíši těžké otázky a někdy sám navrhoval, co by měli dělat. Jedna věc je jistá: Petr nejen odvážně mluvil, ale on takto i jednal. Skutečně chodil po vodě. Necouvl ani tehdy, když

chtěli zatknout Ježíše, a tasil meč proti římské legii. Poté, co Ježíš vystoupil na nebesa, všimli si Petrovy smělosti i přední náboženští vůdcové. „Když viděli odvahu Petrovu i Janovu a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, žasli; poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem“ (Sk 4,13). Buď smělý pro Ježíše. Nejen ve svých slovech, ale také v činech. To je vždy fascinující.

BUĎ ODVÁŽNÝ

„Petr šel za ním zpovzdálí až do veleknězova dvora; vstoupil dovnitř a posadil se mezi sluhy, aby viděl konec“ (Mt 26,58). Zanedlouho přijde ta chvíle, kdy Petr zapře Ježíše. Až do tohoto okamžiku Petr projevoval nevídanou odvahu. Najednou se možná cítil zmatený Ježíšovým odevzaným chováním – místo toho, aby se vzepřel zatknutí, poslušně odchází. Petr možná čekal, že Ježíš udělá nějaký zázrak, kterým by osvobodil sebe i ostatní učedníky. Ježíš dělá zázrak – uzdravuje useknuté ucho vojáka. A k tomu ještě vyčítá Petrovi jeho statečnou snahu jej bránit. Petr nerozumí tomu, co se to děje, co si Ježíš přeje nebo co od něj očekává. Jeho metody se zdají být v rozporu s Ježíšovými metodami. Co by měl tedy udělat? Ještě toto Petr slíbil: „Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy.“ Při zatýkání Ježíše se všichni učedníci skryli, pouze dva z nich následovali Ježíše, Jan a Petr. Jan jako první podává sanhedrinu zprávu o tom, co se děje (J 18,15). Petr se dostává jen na nádvoří. Chrátová stráž, která zajala Ježíše, čeká na další příkazy. V následujících minutách se Petrova odvaha rozplyne během tří jednoduchých otázek, které mu budou položeny. Ale až dosud Petr prokazoval neuvěřitelnou odvahu. Být odvážný znamená následovat Ježíše nejen ve dnech dobrých, ale také v době zlé, těžké a náročné. „Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?“ (Joz 1,9).

BUĎ POKORNÝ

Přichází Petrova nejtěžší hodina. Třikrát zapřel Ježíše a uvědomil si, že Ježíšova

předpověď (vyslovená jen o několik hodin dříve) se naplnila. Selhání tohoto vůdce je tak velké, že Petrovo zapření dopodrobna zaznamenávají všechna čtyři evangelia. Petr neví, co po své osobní prohře dělat. Neví, kam se skrýt, jen tam stojí, aby ho všichni viděli. Petr však není sám. Je v dobré společnosti dalších biblických vůdců. Abraham opakovaně vydával svoji manželku za svou sestru. David měl aféru s Bat-šebou a pak nechal zavraždit jejího manžela. A dokonce Mojžíš, nejpokornější člověk na světě (Nu 12,3), neposlechl Boha, když holí udeřil do skály. Ano, vůdcové jsou také jen lidé. Dopouštějí se hříchů tak jako ostatní. I u Petra můžeme vidět, jak ho tato situace ovlivnila a vedla ho k pokoře. Pro Petra to byla tvrdá škola poznání sebe samého. Předtím, než kohout zakorhal, si byl Petr dobře vědom svého výjimečného postavení. Možná se do té doby u Petra objevovala i pýcha. Tato zkušenost ho vedla ke sebezpytování, pokání a následně k pokoře.

Během velikonočního týdne Ježíš pozoroval podobný postoj také u Jakuba a Jana. Toužili po nejvyšších pozicích v Ježíšově království. Ježíš se obrací na všechny učedníky, aby jim pověděl, co to znamená, být vůdcem: „Ale Ježíš si je zavolal a řekl: ‚Víte, že vládcové panují na národy a velicí je utlačují. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. Tak, jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mt 20,25–28).

NOVÝ VÝZNAM SLOVA „VŮDCOVSTVÍ“

Ježíš radikálně mění význam slova vůdcovství. V naší kultuře lidé chtějí být vůdci proto, aby byli slavní, bohatí a respektovaní. Ale Ježíš říká, že vůdcovství je služba. Není to o tom, co můžeš *získat*, ale o tom, co můžeš *dát*. Je to služba s pokorou. Křesťanský vůdce nezneužívá moc, ale slouží a mění svůj život podle vzoru, který určil Ježíš. Právě vůdcovství není založeno na egoizmu a pýše, ale na skromnosti a pokoře. Jeho důsledkem nejsou zlaté mince

zde na této zemi, ale zlaté dláždění na cestách tam. Motivem není současný život zde, ale věčný život tam. Při této službě nejde o dočasnou slávu tady, ale o korunu slávy tam.

Zapomeň na svůj fotbalový sen a staň se součástí Božího snu s tebou. Bůh tě povolává, abys byl vůdcem.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Jaké povahové rysy očekáváš od lidí, kteří jsou vedoucími? Znáš (máš) člověka – vůdce, ke kterému vzhlížíš s úctou? Čím se od ostatních odlišuje?
2. Přečti si J 10,11–15 a porovnej s Iz 40,10.11 a Ez 34,1–15. Co nám tyto texty říkají o Ježíšově stylu vůdcovství? Jak bychom měli (či neměli) podle těchto textů vést?
3. Čím můžeš být ty sám přínosem pro svoji skupinu mládeže? Co můžeš dělat a koho vést?

ČTVRTEK

STÁT NA STŘÍDAČCE

Jsme natolik ovlivněni naší kulturou, že hráče na střídačce považujeme za druhoradé. Ale v Ježíšově týmu to tak není! Ve skutečnosti je mnohem víc následovníků v pozadí než učedníků, kteří jsou středem pozornosti. Ať už to byli neznámí pastýři při Ježíšově narození, nebo mudrci z Východu, kteří prohlásili Ježíše za Mesiáše, oni roznegli zprávu o jeho narození k lidem a na královský dvůr. Během Ježíšovy služby vidíme lidi jako Zacheus, Bartimeus, posedlý z Gerazy či skupinu 72 následovníků, kteří nesli zprávu o Ježíši od města k městu. Nespočetné množství dalších následovníků Ježíše Krista je nám téměř neznámé. Mnoho o nich nevíme. U kříže a u hrobu slyšíme o Salome, Marii Magdalské, Marii a druhé Marii, matce Jakuba. To všechno jsou lidé, o kterých je sice zmínka v Bibli, ale v mnohém zůstávají anonymní. Přesto byli všichni tito „neznámí“ hrdiny víry. Jak se může stát vůdcem, a přitom stát na střídačce?

VYBRAL SI TĚ DO TÝMU

V naší mládeži máme jednoho mladíka, který má zvláštní privilegia. Pochází z bohaté rodiny. Několik měsíců strávil téměř na všech kontinentech. Má atletickou postavu a tvář s hezkými, ostrými rysy. Maturoval za 4. Začal studovat medicínu a je i velice hudebně nadaný – ať už jako zpěvák, nebo klavírista či kytarista. Navíc je vtipný, duchaplný a má smysl pro humor. Není tedy divu, že ať je kdekoliv, je vždy obklopen děvčaty.

Ale každý z nás je jiný. Bůh nás stvořil jako jedinečné. Každého s jeho obdarováním a schopnostmi. To, že nejsi „pan dokonalý“ a „slečna s 5 P“, ještě neznamená, že nejsi potřebný nebo že za nic nestojíš. To ať tě ani nenapadne! Bůh dává každému člověku jedinečné poslání. Každý člověk je tady s jistým záměrem. Ano, i tebe si vybral. I ty máš výjimečné místo v Božím plánu a kombinaci tvých darů, schopností a povahových rysů nemůže nahradit nikdo jiný. Ty nebudeš v Božím plánu nahrazen někým jiným. Místo neustálých stížností na to, co nemůžeš mít nebo co nedokážeš, se zaměř na to, čím tě Bůh obdaroval, a hledej, jaký je jeho plán pro tvůj život. Nezáleží na tom, na jaké pozici hraješ nebo zda jsi na střídačce. Každý je důležitý a má v Božím týmu své místo.

POUŽÍVEJ SVÉ DARY

V Bibli nacházíme širokou škálu neobvyklých darů, které nám jen letmo přibližují bohatost a různorodost duchovních darů, udělovaných Duchem svatým. Nejspíše bys nepovažoval hlídání dětí za duchovní dar, ale Miriam je příkladem, že i hlídáním Mojžíše pomohla naplnit Boží plán (Ex 2,4.7–9). Nebo se podívejme na Tabitu, která „konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny“ (Sk 9,36). Můžeme vzpomenout i další dvě ženy, které použily své dary a šly nad rámec zvyklostí tehdejší doby. Šúnemanka nejen pohostila proroka Elijáše jídlem, ale dokonce nechala ve svém domě postavit

příbytek, aby tam mohl pohodlně přespát, kdykoli bude putovat tímto krajem (2Kr 4,8.10.11). V Novém zákoně zase čteme o Martě, která pohostila Ježíše a dvanáct učedníků (L 10,38.39). Josef z Arimatie (Mt 27,57–60) a Nikodém (J 19,39) dávají část svého majetku. Rút a Naamánova služebná prokázaly neobyčejnou víru za náročných okolností (Rt 1,16.17; 2Kr 5,3). I Ježíš se mnohokrát zmiňuje o nasycení hladových, péči o lidi v nouzi, o návštěvách nemocných a vězněných. To jsou další příklady učedníků.

Bible představuje různé způsoby, jak můžeme sloužit Bohu, a přitom stát na postranní čáře. Ovšem dnešní doba nabízí ještě více možností, jak můžeme být užiteční. K těm předchozím darům, které jsme již vzpomenuli, se dnes přidávají stovky nových příležitostí – práce s počítačem, médií, internetem. Dnes mladí lidé blogují, diskutují na internetových diskuzních fórech s lidmi, kteří také hledají Boha, vytvářejí inspirativní videa nebo prezentace, které dokážou povzbudit nebo vést k zamyšlení. V jednom z mých sborů byla skupina, která připravovala speciální příkrývky pro miminka, která se narodila v okolí našeho sboru. V dalším sboru vytvářely tři sestry jednou týdně program pro děti přistěhovalců. Těch příležitostí, ve kterých můžeme uplatnit dary, které jejich Dárce může použít, je nekonečné množství. Modli se za to. Bůh ti určitě ukáže možnosti a otevře dveře. Pokud je to možné, najdi si někoho dalšího, kdo bude s tebou sdílet tvoji vizi. Vždy je snazší dělat věci společně. Potom běž a naplň Boží záměr, který s tebou má.

POTŘEBUJEŠ MÍT VIZI

Když jsem chodil do Pathfinderu, podnikali jsme výlety „přežít“. Naučili jsme se třeba, jak založit oheň bez použití zápalky. Ten nejjednodušší způsob je použít lupu nebo nerovné dno skleněné láhve a přes to zacílit sluneční paprsky na hořlavý materiál, jako je suchá tráva, tenké suché větvičky nebo chrástí. Naším úkolem je zakládat ohně pro Ježíše. Jak ve svém srdci, tak v srdcích ostatních. Pokud jste zvyklí,

že se oheň zapaluje pouze zápalkami nebo zapalovačem, a vy je nemáme po ruce, pak vězte, že existuje ještě mnoho jiných možností, jak oheň zapálit, jen je třeba je objevit. Vzdát se, nemám-li zápalky, je to nejsnadnější. Ale pokud máš vizi, pak budeš hledat možnosti a uděláš pro to všechno, co bude v tvých silách.

Ježíš nepracoval chaoticky a neorganizovaně. Měl jasný záměr. Záleželo mu na správném představení Otcova charakteru a jeho milosrdné lásky ke ztraceným. Evangelium nepředstavoval sám, ale cíleně si vychovával skupinu dvanácti mladých lidí, které vedl k tomu, aby zapalovali druhé.

Ať už je tvůj dar jakýkoli, na nic nečekej a začni naplňovat svoji vizi. Zaměř se na zvládnutelné a reálné cíle. Máš-li dar naslouchání, navštěvuj lidi, kteří přestali chodit do vašeho společenství. Naslouchej jim. Možná skrze tebe znovu zahoří pro Krista i pro společenství církve. Pokud rád chatuješ, využij tento způsob diskuze k tomu, abys ostatním povyprávěl, cos prožil s Bohem nebo co tě zaujalo v kázání. Pozvi přes chat ke sledování křesťanského pořadu vysílaného v televizi. Pokud rád fotíš, čti si žalmy a přemýšlej, jak bys čtené vyjádřil obrazem. Pak nafoť snímky a vytvoř z nich prezentaci v Powerpointu, doplň je textem žalmu a rozešli svým kamarádům a známým. Možná Duch svatý použije tvoji prezentaci, a oni zahoří láskou pro Pána Ježíše. Je řada na tobě. Buď se budeš utápět v sebelítosti nad tím, co dokážou ostatní, a ty ne, nebo se pokusíš naplnit Boží záměr ve tvém životě. Modli se o moudrost, aby se tvá vize uskutečnila.

„Jsme Boží správcové. Tím je řečeno, že nám Pán Bůh důvěřuje. Máme velkou zodpovědnost, která nám byla svěřena. Musíme s ní naložit zodpovědně a moudře.“ (Review and Herald, 14. listopadu 1899)

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Přečti si 1K 12. kapitolu. Jaké duchovní dary bys uvedl u Pavla?
2. Jaké dary mají členové tvé mládeže? Které se projevují u vedoucího mládeže?
3. Přemýšlej, jak můžete tyto dary ještě efektivněji využívat. Vytvořte si vlastní vizi.

PÁTEK

POCHODEŇ

Každé čtyři roky probíhá největší sportovní událost světa – olympiáda. Začíná zažehnutím pochodně, která se pak předává z místa na místo. Oheň je zapálen v Olympii v Řecku a pak se roznese do celého světa se záměrem podpořit celosvětový mír. Zažehnutá pochodně takto putuje až do místa, kde se olympiáda koná, a tam slavnostně zapálí velkou pochodně na znamení zahájení olympijských her. V roce 2008 pochodně překonala více než 136 765 km přes všechny kontinenty, a to jen za 129 dní. Každý z 21 880 běžců přinesl pochodně blíž k Pekingu. Představ si, že bys měl těch 136 765 kilometrů uběhnout sám... To je nemožné. Když si těch 21 880 běžců předávalo pochodně, každý z nich uběhl v průměru jen něco málo přes 6 kilometrů. Jsem si jistý, že po těch 6 kilometrech by většina z nás velmi ochotně předávala pochodně dále. Někteří maratonci jsou schopni uběhnout i 42 195 metrů, ale i tyto úžasné výkony se zdají být zanedbatelné oproti vzpomínaným 136 765 km, které olympijská pochodně musela zdolat. V tom je síla, když si pochodně můžeme předávat mezi sebou. Předávání štafety je určitě jednodušší než předávání vůdcovství. Představ si, co všechno by se mohlo udělat, kdybychom své úsilí rozmnožili ne tím, že bychom víc pracovali, ale tím, že bychom se naučili odevzdávat „pochodně“ dále.

Bible je plná příkladů lidí, kteří rovněž nesli pochodně. Mojžíšovi jeho tchán poradil, aby přenesl odpovědnost na schop-

né muže (Ex 18,13–27). Později Mojžíš odevzdává vůdcovství Jozuovi. Další příklad: Eliáš. Podle Božího příkazu si volí Eliáš jako svého nástupce. David úmyslně vybírá Šalomouna za dědice království, navzdory tomu, že měl starší syny, kteří byli v přímé dědické linii. V Novém zákoně apoštol Pavel plně důvěřuje Timoteovi a posílá ho, aby i on nesl dobrou zprávu lidem. A pak máme příklad samotného Ježíše, který dvakrát vysílá lidi, aby hlásali, že Boží království je blízko. Lukáš se ve svém evangeliu zmiňuje, že jako první Ježíš posílá dvanáct učedníků. Dále určil dalších sedmdesát dva. Poslal je po dvou, aby chodili od města k městu (L 10). Ježíšův model pověření je významný i pro nás. Pojdme se podívat, jak jej můžeme aplikovat dnes.

1. MODLI SE ZA SVÉHO NÁSTUPCE

Lukáš uvádí, že dříve, než si Ježíš vybral své učedníky, strávil noc v modlitbách (L 6,12). Stejně tak zdůrazňuje, jak se Ježíš v rozhodujících chvílích života a služby modlil. Také Mojžíš se modlil, když hledal svého nástupce. „Mojžíš promluvil k Hospodinu: ‚Nechť Hospodin, Bůh duchů všech tvorů, ustanoví nad pospolitostí muže, který by před nimi vycházel a vcházel a který by je vyváděl a přiváděl, aby Hospodinova pospolitost nebyla jako ovce bez pastýře.‘“ Bůh odpovídá Mojžíšovi takto: „Vezmi k sobě Jozua, syna Núnova, muže, v němž je duch, a vlož na něho ruku“ (Nu 27,15–18). Bůh povede i tvé

rozhodování a hledání správné osoby, které budeš moci s důvěrou svěřit pochodeň.

2. TO, COS ZÍSKAL, POSÍLEJ DÁL

Kamkoli Ježíš šel, učil. Učil v synagogách, v polích, na hřebeni hor, ve vesnicích, v domácnostech, a dokonce i za městem u studny. Nejvíce času však trávil tím, že vyučoval a vychovával své nejbližší spolupracovníky. Když kráčeli přes pole, Ježíš jim představil jen takový náznak – záblesk nebe. Bůh touží, abyste se i s ostatními dělili o světlo, které vám dal. Nechej zažehnout „svíčky“ druhých lidí plamenem, který jsi sám získal.

3. ZADÁVEJ SMYSLUPLNÉ ÚKOLY

Není mnoho lidí, kteří chtějí sloužit i v případech, že jsou jim přiděleny podřadné úkoly. Ježíš o tom ví své. On však vysílá učedníky s velkolepou zprávou a vybavuje je autoritou a mocí, která přemáhá i demony a všechny nemoci (L 9,1). Naším cílem je vychovat další schopné vedoucí, ne sekretářky. Někteří vedoucí ztrácejí nadhled a spokojí se s tím, že jsou obklopeni lidmi, kteří plní jejich úkoly. Najdi si prostor pro službu, ve které můžeš uplatnit své dary. Inspiruj k této službě i druhé. Potom pokračujte ve společné práci. Díky tomu získáš zkušenosti, sebedůvěru i důvěru. Je třeba si uvědomit, že zapojení se do společných projektů od každého vyžaduje věrnost, oddanost a zodpovědnost. Moježíš tento model uplatňoval, když Jozuemu postupně předával svoji pozici ve vedení národa.

Vyrůstal jsem ve sboru, který bral předávání pochodně velmi vážně. Myslím, že můj dědeček nikdy nečetl žádnou knihu o vůdcovství, ale cítil, jak by měly tyto věci správně fungovat. Když byl starším sboru, vybral si zodpovědného člena mládeže a během několika dalších let mu přenechával víc a víc zodpovědnosti. Když potom odstoupil z funkce staršího sboru, měl už vedle sebe zkušeného nového vedoucího. Ten opět použil stejnou metodu a také připravoval několik mladých lidí. A jakmile byl každý z těchto mladých lidí k tomu připraven, založili v dané oblasti nový sbor.

4. HOVOŘTE SPOLU

„Když se apoštolové navrátili, vypravovali Ježíšovi, co všechno činili. Vzal je s sebou a odešli sami do města Betsaidy“ (L 9,10). Ježíš v pravý čas odešel s učedníky, aby mohli být spolu sami. Mohl tento čas naplnit mnoha důležitými úkoly, vždyť těch, kteří potřebovali jeho službu, bylo mnoho. Ale to, že si od učedníků vyslechl, co prožili, a pak mohli společně o věcech diskutovat, bylo pro ně nesmírně důležité. „Jejich úzký vztah s Ježíšem učedníkům dával prostor, aby se s ním sdíleli o úspěšných či méně úspěšných zkušenostech. Společně se radovali z výsledku služby a společně prožívali smutek nad chybami, prohrami či slabostmi“ (TV 202).

Podnikněte s mládeží společný víkend, naslouchejte jeden druhému, podporujte se a budujte týmové citění. Čestné hodnocení je nesmírně důležité. Umožňuje nám lépe vidět vlastní chyby nebo objevit odpovědi na dlouho kladené otázky.

5. JDI DÁL

Pokud se budete řídit předchozími radami, vytvoříte tak prostor pro rozvíjení ostatních, aby mohli převzít úkoly po vás a vy abyste se mohli stáhnout. Pak nastane ten správný čas jít dál. Nyní jste uběhli svých 6 km a v pravou chvíli předáváte štafetový kolík novému běžci, který může s radostí a nadšením pokračovat na trati. Důvěřuj novým vedoucím, které sis vybral a které jsi vedl. Důvěřuj, že i je Bůh povede, tak jako vedl tebe. Nyní je na tobě, abys hledal a zareagoval na novou výzvu, na nový projekt. Není jednoduché odejít ve správnou chvíli z pozice uznávaného vůdce do pozadí. Je to však nevyhnutelné vzhledem k novým vedoucím a tobě to umožní zaměřit se na novou oblast.

Když sledujeme štafetu 4 x 100 metrů, může se nám zdát, že byla určena pro USA. Od roku 1912 je tato disciplína součástí olympijského zápolení a od samého začátku se americký tým vždy dostal až do finále. Patnáctkrát získali zlato, jednou stříbro a jednou bronz. Ale roku 2008 v Pekingu byla tato šňůra vítězství přetržena. Zpočátku všechno vypadalo velice na-

dějně. Tým měl jasný náskok před ostatními závodníky a opět se zdálo, že závod vyhraje. Ale pak proběhlo špatné předání mezi Tysonem Gayem a Darvisem Pattonem. Patton předal štafetový kolík, Tyson Gay jej ucítil v ruce, ale když jej chtěl sevřít, zjistil, že nic nedrží. Vidina vítězství se rozplynula se spadnutým kolíkem. Bojujme dobrý boj (2Tm 4,7) a správně si předávejme kolík v našem křesťanském běhu.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. Jak ve vašem sboru probíhá předávání štafetových kolíků? Co by se dalo zlepšit? Jaká je Boží role při předávání štafety?
2. Proč je pro některé vedoucí těžké odejít? Jak jim můžeš pomoci? Jak můžeš lépe podpořit nové běžce na trati?
3. Přečti si Nu 27,15–23 a Ex 18,13–27. Co se z těchto textů můžeme naučit o odevzdávání štafety?

SOBOTA

ZMOCNĚN DUCHEM

Nikdy jsem neměl sklon k riskování. Patřím k těm, co by si nejraději ukryli všechny své úspory doma do nějaké důmyslné skryše. Když mě kamarád vyzval, abych skočil z desetimetrového skokanského můstku do bazénu, zdvořile jsem to odmítl. Pro mě to bylo příliš riskantní a také jsem věděl, jak moc bolí „placák“ i z jednogemetrového stupínku. Ani jeho následné komentáře, že jsem slaboch, poseroutka a zbabělec, mě nedokázaly odradit od mého rozhodnutí. Jeden jeho návrh však zněl zajímavě. „Jen se podívaš dolů, nemusíš skákat.“ A tak jsem s ním vystoupal nahoru do výšky, jakou má třípodlažní budova. Při pohledu dolů jsem pociťoval závrať. Celé tělo mně hrůzou ztuhlo. Měl jsem strach, že mě strčí dolů, proto jsem ho nechal, ať skočí první. Krůček po krůčku jsem pak postupoval na konec odrazové desky a pak jsem se podíval dolů. Pode mnou se už pomalu uklidnila hladina po skoku mého kamaráda, a tak jsem viděl až na dno bazénu, což bylo dalších asi 7 metrů. Vždyť to už je výška šestipodlažního domu! Okamžitě jsem se rozhodl, že se bezpečně vrátím po schodech dolů. Najednou jsem však zjistil, že plavčík uzavřel dveře od schodiště, takže zbývala jen jediná hrůzostrašná cesta dolů. Došel jsem po špičkách na hranu odrazové desky. Potřeboval jsem udělat ještě jeden krok, ale nešlo to...

Během tohoto modlitebního týdne jsme sledovali, jak Bůh touží, abys pokročil na své duchovní cestě k němu. Na

začátku Ježíš povolává své učedníky, aby byli víc než jen jeho následovníci. To je povolání k vůdcovství. Podle Ježíše vůdcovství znamená vést lidi do Božího království. Pro tento záměr tě obdařil jedinečnou osobností, schopnostmi, dovednostmi a duchovními dary. A navíc, dobří vůdcové pověřují své nástupce a vedou další k vůdcovství. To je výzva i pro tebe. Uč se. Pracuj. Bůh ti předkládá velkou výzvu – spolupracovat s ním na záchraně ostatních. Jdeš do toho? Možná máš ještě obavy. I učedníci prožívali po ukřižování Ježíše strach. Ukryli se, a dokonce za sebou zamkli dveře. Někteří z nich se pak raději vrátili ke svému původnímu zaměstnání. Je to úkol, který v nás může vyvolávat respekt, úzkost, bázeň... Ale Ježíš nám říká: „Jdi a získávej mi učedníky“ (Mt 28,19).

Bůh před nás nestaví úkoly, které bychom hravě zvládli. Ne, Bůh nám předkládá mimořádné úkoly, které mohou být zvládnuty, pouze pokud jsme zmocnění Duchem. V Janově evangeliu čteme o tom, jak Ježíš dává učedníkům závěrečné instrukce. Bylo to předtím, než ho rozzuřená stráž a vojáci odvedli do sanhedrinu. V této ponuré atmosféře Ježíš své učedníky povzbuzuje. Utěšuje je nadějí na věčný život (J 14,1–5). Uklidňuje je, že i když oni od něj odejdou, jeho Otec bude s ním. Nejdůrazněji však mluví o tom, že přijde nástupce, který zaujme jeho místo (J 14,16.17.26.27). „Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel.

Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám“ (J 16,7). Jsem si jistý, že učedníci byli tímto výrokem velmi zmateni. Úplně je slyším, jak se s Ježíšem dohadují: Ne, to není dobré, že jdeš pryč. Všichni si přejeme, abys s námi zůstal. V čem může být tvoje nepřítomnost dobrá? Zdá se, jako by Ježíš předvídal tuto otázku, proto jim vysvětluje, že jedině Duch svatý je může naplnit, když on odejde. Asi stále zápasili se smyslem tohoto výroku. Učedníci plně porozuměli významu Ducha svatého až při letnicích. Jejich otázka byla stejná jako ta naše: Jak může hrstka následovníků naplnit výrok, abychom byli Ježíšovými „svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,8)? Tak jako tehdy, i dnes je jen jedna odpověď – že je to možné jen díky zmocnění Duchem svatým. „Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat“ (Sk 2,4). Duch svatý konal prostřednictvím apoštolů úžasné zázraky. Plaší a bázliví učedníci se téměř okamžitě proměnili v odvážné a smělé evangelisty. Moc Ducha svatého, která mění člověka, nebyla výjimečná jen ve službě Ježíšových učedníků. Je mimořádná i dnes, přestože rozumíme tomu, že Bůh používal dramatické, vzácné a viditelné projevy Ducha svatého při zakládání prvokřesťanské církve více než v celé další historii. Bylo to z toho důvodu, aby všem, kteří pochybovali o Kristově zmrtvýchvstání, bylo zřejmé, že není mrtvý, ale že věřící jsou jím dále vedeni. Tato proměňující moc Ducha svatého nemění naši jedinečnou osobnost. Petr byl odvážný a statečný před i po vylití Ducha svatého. A tak i my, ať už jsme kýmkoli a ať máme jakékoli schopnosti, můžeme být naplněni Duchem svatým, abychom používali duchovní dary pro vykovávání odvážných úkolů. A to vše má sloužit tomu, abychom vedli lidi k Ježíši.

„A když se ozval ten zvuk, sešlo se jich mnoho a užasli, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí“ (Sk 2,6). Dar Ducha svatého o letnicích byl zázrakem jak v mluvení, tak i v naslouchání.

Ať už zvukové vlny přenášely cokoliv, to, co posluchači slyšeli, byl jejich mateřský jazyk. Duch svatý způsobil zázrak v tom, že vzájemně ovlivnil obě strany, řečníka i posluchače, takže si rozuměli. Pro každého rybáře lidí je Duch svatý tajným spojencem, který pracuje v srdci posluchače. Pomáhá, aby byla vyslovená slova správně pochopena. Na jedné straně Ježíš říká: „On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud“ (J 16,8). Na druhé straně slibuje: „Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy“ (J 16,13). Když plníš poslání, které ti Bůh dal, můžeš prožívat jistotu, že Duch svatý je s tebou. „Až vás povedou před soud, nemějte předem starost, co budete mluvit; ale co vám bude v té hodině dáno, to mluvte. Nejste to vy, kdo mluví, ale Duch svatý“ (Mk 13,11). Jestliže nás Bůh vede a připravuje i lidi kolem nás, proč bychom se měli bát? Skutky apoštolů byly vlastně skutky Duchu svatého, které konal prostřednictvím apoštolů. V jeho síle mohli jít do neznámých krajín a s velkou radostí a autoritou zvěstovat poselství o zmrtvýchvstalém Ježíši Kristu.

Pán Bůh i dnes hledá své následovníky, kteří jsou ochotni opustit své pohodlí a jistoty a vyjít mezi lidi hledající různé varianty smyslu života, kteří ještě neobjevili „milujícího, laskavého Boha“. Nehledá dokonalé misionáře, kteří jsou vyškolení a připravení udělat cokoli. Hledá následovníky, kteří na základě poznání a vlastní živé zkušenosti s ním mají touhu a odvahu nechat se zmocnit Duchem svatým a nechat se použít, včetně svých obdarování, aby se stali nástrojem v jeho ruce.

Jak prožíváš svůj vztah s Kristem? Cítíš chvění a osobní výzvu udělat něco smysluplného při hledání hledajících? V tom případě pros i ty o zmocnění Duchem. I ty můžeš být úspěšným rybářem lidí a vůdcem, který povede druhé do Božího království.

DISKUZNÍ OTÁZKY

1. I ten největší „frajer“ se něčeho bojí. Čeho se bojíš ty? Některé strachy jsou banální, některé nepřekonatelné. Jak můžeme prožít ujištění, že Bůh je větší než náš strach?
2. Kniha Skutků zmiňuje mnoho lidí, kteří byli naplněni Duchem svatým. Jak Duch svatý pracuje ve tvém životě?
3. K čemu cítíš, že tě volá Duch svatý ve tvém životě?

EIKE MUELLER

Vyrostl v Německu a poté odešel do USA. Studoval na Southern Adventist University a na Andrews University – obor pastorační činnost. Pracoval jako mládežnický kazatel v Greeley v Coloradu a v Heilbronn v Německu. Je zapálený pro práci s mladými lidmi, kteří vedou dnešní církev. Ve volném čase rád jezdí na kole a hraje stolní hry. Během své kazatelské služby se seznámil se svou manželkou Lubi. Čtyři roky jsou manželé a žijí v Berrien Springs v Michiganu, kde Eike studuje, jak co nejlépe vést vůdce dalších generací.

restart

UNNÍ KONGRES
MLÁDEŽE CASD

DLOUHÝ U TRHOVÉ KAMENICE

15.-22. SRPEN 2010

CO TĚ ČEKÁ?

- TRADIČNÍ I NETRADIČNÍ SPORTOVNÍ AKTIVITY
- SEZNÁMENÍ SE ZAJÍMAVÝMI LIDMI
- RŮZNÉ MOŽNOSTI SETKÁNÍ S BOHEM
- OCHUTNÁVKA BIBLE
- SETKÁNÍ S PASTORY

PŘIHLÁŠKY A INFO :

WWW.MLADEZ.NET/RESTART

DO 15.DUBNA 2010

VODCOVSTVO

Přednášky Modlitebného týdňa mládeže 2010

Zodpovedná redaktorka Michaela Hrachovcová. Grafický dizajn Jan Dobeš. Fotografie istockphoto.com, dreamstime.com.

Preklad Viera Maciková. Vydal Advent-Orion, s. r. o., Praha. Prvé vydanie, 2010. Vytlačil HOPE Jedlička, Orličky.